

gældende — maa sammenblende to Ting, idet nemlig Kystsikringsforanstaltninger ere noget andet end Kystfredning. Det er en Selvfølge, at komme vi ind paa positive Foranstaltninger til Beskyttelse af vore Kyster ved Høfder og Stenglaciser og saadant, hvad man jo allerede er i Færd med at tage fat paa, vil det koste mange Penge, men det er jo et Spørgsmaal for sig, som kan rejses eller ikke rejses uden Hensyn til det foreliggende Lovforslag. Det i og for sig at lade en Samfundsinstitution af den ene eller anden Beskaffenhed tage det Spørgsmaal i sin Haand at afgøre, hvad der skal forberedes og hvad ikke, kan ganske vist koste nogle Kommissionsudgifter og sligt, men det kan under ingen Omstændighed blive af nogen større finansiell Betydning.

Det ærede Medlem omtalte dernæst Forholdene under Møens Kyst ved Liselund. Hvad han der udtalte, er noget, som jeg hverken kan bekræfte eller benægte, det er mig ikke nærværende, hvorledes Sammenhængen der er, eller rettere sagt, hvor Skylden er for, at de Sten ere blevne fjernede, som have blotlagt Kysten for de Ødelæggelser, den nu er Genstand for. Jeg glæder mig kun over, at det ærede Medlem selv har set, hvad det er, som foregaar, og at han tillige synes at være enig med mig i, at Borttagelsen af disse Sten — hvem der nu har gjort det — fremmer Kystødelæggelsen. Det ærede Medlem ved nok, at det er en gammel Strid mellem Stevns og Møen, og det refererer sig til gentagne Fejder imellem Kysterne. Det er en Indrømmelse fra det ærede Medlems Side, at han erkender, at det nu er slaaet fast, at Borttagelsen af Sten under Møens Kyst fremmer Kystødelæggelsen. Naar han giver den paagældende Ejer Skylden, tør jeg hverken benægte eller bekræfte det, det er et Faktum, at det er saaledes, at vi skulle søge at faa det ændret og opnaa dette ved Ændringer i den bestaaende Lov. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at den har den Hovedfejl, at den ikke giver Anledning til tilstrækkelig Paatale. Hvad det Forslag angaar, som det ærede Medlem her har gjort sig til Ordfører for, anerkender jeg, at det væsentlige Fremskridt, som indeholdes deri, er, at der indføres offentlig Paatale, hvorved Ansvar et altsaa kommer til at hvile paa den ene eller den anden efter de enkelte Forhold.

Svend Høgsbro: Naar den ærede sidste Taler sagde, at nu havde jeg erkendt til Indtægt for Møenboerne, i Mod-

sætning til Stevnsboerne, at det var Borttagelsen af Sten fra Møens Kyst, som havde medført de sørgelige Ødelæggelser, som Kysten har været Genstand for, saa vil jeg sige, at det har jeg ikke erkendt. Jeg har erkendt, at Ødelæggelsen er sørgelig, og derom maa det ærede Medlem gerne bruge endnu stærkere Udtryk, for det er sørgeligt, ikke alene for den nuværende Ejer — han har maaske fortjent det — men ogsaa for den følgende Slægt, at det skal ske, som er sket der; men hvad Grunden dertil er, har jeg ikke udtalt mig om. Jeg har sagt, at naar man fra anden Side vil skyde Skylden paa Stenfiskerne, var der dog værd at undersøge, om ikke den af Ejeren i stor Stil drevne Geschæft med Sten fra Stranden, havde en stor Del af Skylden. — Med Hensyn til min ærede Sidemand vil jeg kun udtale, at heller ikke jeg paa nogen Maade ønsker at fortsætte Opgørelsen af et personligt Mellemværende mellem os; jeg ønsker gerne at bevare det gode Naboskab, som hidtil har bestaaet mellem os, men jeg tror heller ikke, at jeg er gaaet ud over et nødvendigt Forsvars Grænsen. Naar det ærede Medlem vil have sit Ændringsforslag fra i Fjor — som jo igen er blevet antydet i Aar — om at overlade Afgørelsen af, om den udyrkede Strandbred skal indbefattes under Forbudet, til Synsmændene betragtet som et „imødekommende“ Forslag, saa vil jeg spørge det ærede Medlem, om han vil betragte det som et imødekommende Forslag fra min Side, hvis jeg gaar ind derpaa, men under Forudsætning af, at Afgørelsen lægges ikke i de nuværende Synsmænds, men i Stenfiskeres Hænder eller i Hænderne paa Synsmænd, som vælges af Stenfiskerne? Sagen er jo den, at de Synsmænd, vi nu have, vælges af Lodsejerne; hvis det ærede Medlem vil gaa ind paa, at de vælges af Stenfiskerne, skal jeg gerne imødekomme ham paa samme Maade, som han med sit Forslag har imødekommet mig. Over for de Beklagelser, som kom fra det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) og den højt-ærede Landbrugsminister, over den Skikkelse, Lovforslaget nu havde faaet paa Grund af den særdeles store Vanskelighed, det var forbundet med nu at faa noget ud af Sagen, og — i Forbindelse dermed — over, at det ikke havde beholdt den Skikkelse, som det havde, da det forlod dette Ting i Fjor, og i hvilken det blev indbragt her i Aar, vil jeg sige — det er ikke rettet til det ærede Medlem for Fredensborg, thi han har fuldt ud og loyalt støttet mig med Hensyn til det oprindelige Forslag i